

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 20.744 van 18 december 2008
in de zaak RvV X/ IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 5 september 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. TWAGIRAMUNGU, die loco advocaat S.-M. MANESSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verweerder voert aan dat het verzoekschrift onontvankelijk is wegens laattijdigheid. Uit het administratieve dossier blijkt dat de bestreden beslissing aangetekend werd verstuurd op maandag 18 augustus 2008 naar verzoekers gekozen woonplaats. Bij ontstentenis van het tegenbewijs moet bijgevolg worden aangenomen dat de eerste dag van de termijn donderdag 21 augustus 2008 is en donderdag 4 september 2008 de laatste nuttige dag is voor de indiening van het verzoekschrift. Aangezien het verzoekschrift werd aangeboden ter post op 5 september 2008, is de vordering onontvankelijk *ratione temporis*.

1.2. Artikel 39/57 van de voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt dat het beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, moet worden ingediend binnen een termijn van vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het gericht is.

De Raad dient uit te gaan van een weerlegbaar vermoeden van ontvangst van de aangetekende brief. Gelet op de gemiddelde termijn waarmee poststukken onderweg zijn, wordt de aangetekende zending geacht ontvangen te zijn op de derde werkdag te rekenen

vanaf de dag na afgifte ter post van de aangetekende brief. Op de derde werkdag gaat derhalve de beroepstermijn in, waarbij echter in acht moet worden genomen dat de aldus bepaalde *dies a quo*, volgens een algemeen principe in verband met de berekening van de termijn binnen een administratieve procedure, niet in de termijn wordt begrepen. *In concreto* neemt de beroepstermijn aldus een aanvang om 0.00 uur van de dag na de derde werkdag na de verzending van de betekening bij aangetekend schrijven.

De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter post aangeboden op maandag 18 augustus 2008. De *dies a quo* is donderdag 21 augustus 2008 en de beroepstermijn heeft aldus een aanvang genomen op vrijdag 22 augustus 2008. Derhalve is het verzoekschrift dat ingediend werd op de laatste nuttige dag, vrijdag 5 oktober 2008, tijdig. Het ingestelde beroep is ontvankelijk.

De exceptie wordt verworpen.

2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en katholiek te zijn. Op 3 maart 2008 zou u Kameroen met een vals paspoort verlaten hebben, om met een rechtstreekse vlucht van Douala naar Brussel te vliegen. Op 4 maart 2008 diende u in België een asielaanvraag in.

Volgens uw verklaringen, die u aflegde voor het CGVS, bent u geboren en getogen te Kumba en woonde u steeds in het familiehuis in Kumba. U volgde uw lagere school in de 'Government School Kusala' tot de leeftijd van vijftien jaar. Nadien werkte u eerst in een handelszaak om op achttienjarige leeftijd zelf een handel in diepgevroren producten te beginnen. Uw zaak was gelegen in 'Buentcha-street' (fonetisch) in de 'Buea-road wijk'.

Sinds 1 november 2007 is er geen elektriciteit meer in de wijk 'Buea-road' waardoor de diepgevroren producten in uw winkel ontdooiden. Op 7 november 2007 ging u samen met enkele andere zakenmannen naar de 'Divisional Officer' (hierna DO) genaamd David om hem te vragen waarom er geen elektriciteit was in uw wijk. Hij vroeg jullie naar huis te gaan en beloofde dat de elektriciteit hersteld zou worden. Dit gebeurde echter niet. Op 8 november 2007 ging u met dezelfde groep mensen, dezelfde vraag stellen aan de DO. U kreeg van hem hetzelfde antwoord, maar ook nu keerde de elektriciteit niet terug. Op 9 november 2007 ging u samen met andere zakenmannen en een groep studenten naar de DO om te vragen waar de elektriciteit bleef. U had een doos met rotte vis bij om uw geleden schade te tonen. U liep vooraan de mars die van Buea-road naar het kantoor van de DO ging. Toen jullie bij het kantoor van de DO aankwamen, kwam hij naar buiten en vroeg hij waarom u die stinkende vis bij had. Eén agent duwde u en u viel op de doos rotte vis. Daarop gooide u een vis in de richting van de agent, maar die bukte zich waardoor de vis op de DO vloog. De DO werd naar binnen geëscorteerd en de politie begon mensen te arresteren en sloeg op de massa in om ze weg te krijgen. Hierop werd het volk kwaad en begon met stenen te gooien. De politie reageerde met traangas. De menigte wou dat de politie de mensen vrijliet die ze zonet hadden gearresteerd en werd gewelddadiger. Hierop schoot de politie met scherp en doodde mensen. U bleef bij dit hele gebeuren op de achtergrond. De politie reed met de DO en de gearresteerden weg naar het 'Kumba Central Police Station'. Men stak het kantoor van de DO in brand en ging naar het 'Kumba Central Police Station'. Men vroeg de vrijlating van de mensen die eerder die dag gearresteerd werden. Er werden stenen gegooid en ook dit gebouw werd in brand gestoken. Ook dit gebeuren volgde u van op de achtergrond. Hierna ging u naar huis, terwijl de massa verder schade aanrichtte. Toen om zes uur 's avonds de massa weer voorbij uw huis passeerde, volgde u hen weer om te kijken wat ze gingen doen. Men stak het politiebureau van Fiango in brand en de politie kreeg versterking van de 'Groupement Mobile d'Intervention' (hierna GMI). De GMI arresteerde een aantal mensen, waaronder u. Jullie werden naar het Kumba Central Police Station gebracht waar men u opsloot en sloeg. U werd beschuldigd van het platbranden van het kantoor van de DO, het werkmateriaal van Sonet (de elektriciteitsfirma) en het Fiango Police Station. Men vroeg u de namen van uw

opdrachtgevers te geven en er werd gezegd dat 'Yaoundé' beval om iedereen naar Kondengui te brengen. Na zes dagen opsluiting, werd iedereen overgebracht naar 'Kumba Prison Yard' Op 25 december 2007 moest u samen met andere gevangenen het terrein van de gevangenis schoonmaken. U vluchtte samen met enkele anderen weg en u ging naar het familiehuis in 'Cameroonstreet' om wat geld, enkele kleren en uw identiteitskaart te op te halen. Daarna ging u per motortaxi naar '(B.)' (fonetisch), een vriend van u die in Douala woonde. U bleef verscholen in zijn huis van 25 december 2007 tot 20 februari 2008. Op 20 februari 2008 kwam u voor het eerst buiten en ging u mee met '(B.)' die een wagen moest repareren. Op de terugweg werden jullie tegengehouden door de politie. Nadat de agenten de papieren van de wagen en de identiteit van de chauffeur hadden gecontroleerd, werd ook uw identiteit gevraagd. U gaf uw naam op en nadat de politie uw naam intypte in hun computer, beschuldigden ze u van brandstichting in het kantoor van de DO, het werkmateriaal van Sonet en het Fiango Police Station en arresteerden ze u. U werd naar het 'Bonaberi Police Station' gebracht, waar men u naar de opdrachtgevers van de gewelddaden vroeg en men u folterde. U werd er met vier mensen opgesloten, waaronder '(A.)'. Op 26 februari 2008 was er protest omwille van de hoge brandstofprijzen. De agenten in het 'Bonaberi Police Station' sloegen op de vlucht toen een massa binnen kwam en de deuren openzette. Verschillende personen vluchtte, u volgde (A.). Hij plande om Kameroen te verlaten en via hem kwam u in contact met zijn tussenpersoon. Op 3 maart 2008 ging u naar de luchthaven van Douala om er met behulp van een vals paspoort samen met (A.) en de tussenpersoon een vlucht van SN Brussels Airline te nemen. U kwam in Brussel toe op 4 maart 2008 waar u nog dezelfde dag asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van een vrees tot vervolging die het gevolg zou zijn onlusten in Kumba op 9 november 2007, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt bij de door u ingeroepen taalproblemen en bij uw beweerde onvermogen om te schrijven en te lezen.

Zo merkte uw advocaat, Meester (M.), vóór het interview op dat er een tolk 'Pidgin' werd gevraagd om het gehoor op het CGVS (dd. 8 juli 2008) af te leggen. U verklaarde dat u ook een tolk 'Pidgin' vroeg voor het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) (dd. 18 maart 2008), dat u uw verklaring in het Engels aflegde en dat er daardoor 'een paar fouten' in het verslag kwamen. Toen de dossierbehandelaar u vroeg welke de fouten waren, gaf u aan dat 25 november 2007 fout is en dat het 25 december 2007 moest zijn. Verder stelde u dat in de vragenlijst van het CGVS stond dat u een winkel opende in Douala, terwijl dit niet zo was en u zich verscholen hield. U verklaarde dat de vragenlijst van het CGVS niet werd voorgelezen werd en dat u niet weet of er nog foute zaken in stonden. U gaf niet spontaan andere fouten aan (gehoor CGVS, p.1).

Bij uw registratie op de DVZ (dd. 4 maart 2008) koos u voor een tolk Engels (Pidgin). Uit het gehoor bij de DVZ en het invullen van de vragenlijst van het CGVS (dd. 18 maart 2008) blijkt dat u werd bijgestaan door een tolk Engels en dat het verslag voorgelezen in het Engels, wat u bevestigde. U verklaarde eveneens dat u de tolk goed begreep en dat u geen bezwaar had tegen de tolk (zie administratief dossier). Bovendien is Engels één van de twee officiële talen van Kameroen (zie administratief dossier) en gaf u aan dat de Engelstalige minderheid in Kameroen wordt gediscrimineerd en dat men 'ons' steeds het zwijgen wil opleggen (gehoor CGVS, p.4-5) wat aantoont dat u zich als deel van de Engelstalige groep beschouwt. Omwille van bovenstaande argumenten, werd voor het gehoor op het CGVS (dd. 8 juli 2008) géén tolk 'Pidgin' voorzien. U legde het gehoor op

het CGVS (dd. 8 juli 2008) af in de Engelse taal. De dossierbehandelaar vroeg u meermaals of u de vragen begreep (gehoor CGVS, p. 10-11, p.23) waarop u steeds bevestigend antwoordde. Tijdens het gehoor op het CGVS (dd. 8 juli 2008) deed er zich op geen enkel moment enig communicatieprobleem voor.

U verklaarde dat u enkel uw naam kan schrijven, maar dat u niet kan lezen en schrijven omdat u slechts tot 'primary school' onderwijs volgde (gehoor CGVS, p.22). U verklaarde eerder dat u tot de leeftijd van vijftien jaar naar school ging (gehoor CGVS, p.2), wat het wel erg ongeloofwaardig maakt dat u niet kan lezen en schrijven. Bovendien getuigt het feit dat u onmiddellijk na de pauze (gehoor CGVS, p.10) aangaf dat u eerder zei dat uw vader op 26 december 2007 werd gearresteerd en dat de dossierbehandelaar 27 december 2007 opschreef (gehoor CGVS, p. 4) ervan dat u wel degelijk kan lezen.

Bovenstaande argumenten laten toe om te besluiten dat u niet aannemelijk hebt gemaakt het Engels niet (voldoende) te beheersen en niet te kunnen lezen en schrijven. Bovendien werd u zowel bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS (dd. 18 maart 2008) als tijdens het gehoor op het CGVS (dd. 8 juli 2008) gehoord in het Engels, wat maakt dat beide gehoren onder dezelfde omstandigheden plaats vonden en dat markante tegenstrijdigheden (cf.infra) tussen beide verklaringen **niet** te wijten zijn aan het feit dat u uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS (dd. 18 maart 2008) in het Engels aflegde.

Verder kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt bij uw verklaringen over de elektriciteitsproblemen te Kumba begin november 2007 en de acties die in dat verband plaatsvonden.

U verklaarde dat er vanaf 1 november 2007 geen elektriciteit meer was in de wijk 'Buea-road' en dat u op 7, 8 en 9 november 2007 naar de 'Divisional Officer' ging om te klagen. Verder zei u dat de DO zowel op 7 november als op 8 november beloofde dat de elektriciteit hersteld zou worden, maar dit gebeurde niet (gehoor CGVS, p.7-8). Ook na het protest op 9 november 2007 waren de elektriciteitsproblemen volgens uw verklaringen nog niet opgelost (gehoor CGVS, p.11). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de problemen met de elektriciteit in Kumba op 29 oktober 2007 begonnen en dat de problemen – buiten die op de campus van CCAS – opgelost waren op 7 november 2007 om middernacht. De problemen op de campus van CCAS, werden in de loop van 8 november ook opgelost. Toen de dossierbehandelaar u naar de naam van de 'Divisional Officer' vroeg, verklaarde u dat zijn naam David is en dat u enkel dat deel van zijn naam kent (gehoor CGVS, p.6). Men kan verwachten dat u - nadat u (en andere misnoegden) zich driemaal (op 7, 8 en 9 november 2007 (gehoor CGVS, p. 6-7)) naar de woonst van de DO zou hebben begeven intussen wel zijn volledige naam zou kennen.

Verder verklaarde u dat op 9 november 2007 de studenten voor de eerste keer naar de DO gingen om te vragen achter elektriciteit, waarop de DO naar buiten kwam en zei dat alles zou gebeuren om het te herstellen (gehoor CGVS, p.7-8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt echter dat de problemen met electriciteitsvoorziening – buiten die op de campus van CCAS – opgelost waren op 7 november 2007 om middernacht. De problemen op de campus van CCAS, werden in de loop van 8 november ook opgelost. Het is dan ook ongeloofwaardig dat de studenten naar de DO gingen om te vragen achter elektriciteit. Uit diezelfde informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat studenten reeds op 7 november 2007 op straat kwamen en dat er een 30-tal studenten werden gearresteerd. Ook op 9 november 2007 kwamen studenten op straat, maar dan wel om de vrijlating te eisen van hun schoolmakers die op 7 november 2007 werden gearresteerd (zie administratief dossier).

Betreffende de incidenten op 9 november 2007 verklaarde u verder dat er – buiten wat veroorzaakte file – geen problemen waren tijdens mars en dat de problemen pas begonnen bij het kantoor van de DO (gehoor CGVS, p.9). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt echter dat de studenten de hoofdweg op verschillende punten blokkeerden en dat een zware confrontatie plaatsvond op de belangrijkste brug te Kumba. Daarna ging de met stenen gooiende massa naar het kantoor van de DO. Verder verklaarde u dat u op 9 november 2007 bij de DO niet met stenen gooide, dat u naar achter ging, niet

meeging voor het geweld en luidop het geweld afkeurde (gehoor CGVS, p.9-10,12). Deze verklaringen zijn echter frappant verschillend met de verklaringen die u aflegde in de vragenlijst van het CGVS (dd. 18 maart 2008). Daar sprak u van 'We bekogelden de politie met stenen...'; 'We gooiden weer stenen en dan opende de politie het vuur op ons.'; 'Uit woede hebben we het bureau van de DO in brand gestoken. Daarna trokken we naar de bureau's van de elektriciteitscentrale en daar brachten we ook veel vernielingen aan en staken het gebouw in brand. Dan trokken we verder naar het politiekantoor van Fiango. We wilden het ook in brand steken...'. Uit uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS (dd. 18 maart 2008), blijkt duidelijk dat u actief meedeed aan de geweldplegingen, terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS (dd. 8 juli 2008) aangaf niet mee te doen met het geweld en het zelfs af te keuren. Toen de dossierbehandelaar u met deze tegenstrijdigheid confronteerde, gaf u aan dat men u verkeerd begreep omdat er geen tolk 'Pidgin' was op de DVZ. Tijdens het gehoor op het CGVS (dd. 8 juli 2008) was er echter ook geen tolk 'Pidgin' aanwezig, wat maakt dat beide gehoren onder dezelfde omstandigheden plaats vonden en de markante verschillen bezwaarlijk kunnen toegeschreven worden aan het feit dat u uw verklaringen in het Engels aflegde. Toen de dossierbehandelaar u vroeg waarom u niet wegging toen het gewelddadig werd, gaf u aan dat u uit de massa wegging, maar niet naar huis omdat u het doel steunde en omdat men u als zakenman om uitleg kon vragen (gehoor CGVS, p.10,12). Verder verklaarde u dat u - voordat de gewelddadige groep verder trok naar de kantoren van AES Sonel [de elektriciteitscentrale] - toch naar huis terug keerde (gehoor CGVS, p.13). In de vragenlijst van het CGVS (dd. 18 maart 2008) verklaarde u echter dat 'we naar de bureau's van de elektriciteitscentrale trokken en dat we daar ook veel vernielingen aanbrachten en het gebouw in brand staken'. U verklaarde verder dat de massa voor uw deur passeerden toen ze naar het Fiango Police Station trokken, en dat u meeging om te kijken (gehoor CGVS, p.13). Toen de dossierbehandelaar u vroeg waarom u ging, bleef uw antwoord beperkt tot 'Gewoon om te kijken'. Toen de dossierbehandelaar u confronteerde met het feit dat u de actie toch afkeurde, bevestigde u (gehoor CGVS, p.13). Het is weinig consistent dat u enerzijds het geweld afkeurde en uiteindelijk daarom ook naar huis ging, maar anderzijds vdaarna weer de gewelddadige massa volgde 'om te kijken'.

Verder gaf u aan dat er doden vielen bij het protest bij de DO op 9 november 2007, maar u weet niet hoeveel doden er vielen, noch of de gesneuvelden studenten waren. Verder weet u ook niet hoeveel personen er werden gearresteerd, omdat het er teveel waren en u weet ook niet wie het kantoor van de DO in brand stak omdat u achteraan was (gehoor CGVS, p.9-10). U verklaarde dat er op 9 november 2007 enkele zakenmannen en studenten werden vrijgelaten, maar u kent er geen enkele van (gehoor CGVS, p.12). Verder verklaarde u dat er op 9 november 2007 bij het Fiango Police Station zeer veel mensen waren, maar dat u niet weet hoeveel personen er werden opgepakt, dat u niet weet hoeveel personen er naar het Kumba Central Police Station werden gebracht en dat u niet weet met hoeveel personen u in de cel zat (gehoor CGVS, p.14-15). U verklaarde dat u op 25 december 2007 – samen met andere gevangenen – moest kuisen, maar ook ditmaal kon u niet zeggen hoeveel personen konden schoonmaken (gehoor CGVS, p.16). Deze verklaringen zijn zeer vaag te noemen en bovenstaande onwetendheden zijn niet enkel te verklaren doordat 'het moeilijk is om details te analyseren bij het zien van gevaar', zoals uw advocaat aangaf (gehoor CGVS, p.23).

Uit het voorgaande blijkt dat ernstig getwijfeld kan worden aan uw beweerde betrokkenheid bij de acties rond de electriciteitspannes. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde vervolging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde voorlopige identiteitskaart en geboorteakte, tonen uw identiteit aan, die niet meteen in twijfel wordt getrokken. Er dient echter vastgesteld te worden dat op de voorlopige identiteitskaart een wijziging werd aangebracht aan de datum van aflevering. Het lijkt er sterk op dat er in plaats van 29 oktober 2007, 29 november 2007 stond, een datum waarop u volgens uw

verklaringen (gehoor CGVS, p.16) nog steeds in detentie, meer bepaald in de Central Police Station van Kumba verbleef, hetgeen weinig verenigbaar is met de aflevering van een identiteitsdocument door de Kameroense autoriteiten. Het door u voorgelegde krantenartikel uit Edén spreekt over uw geleden schade en vervolging, maar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het in Kameroen mogelijk is om journalisten en uitgevers te betalen om een artikel – bijvoorbeeld hoe men werd mishandeld door de politie – te publiceren in hun krant, waardoor de authenticiteit ervan niet vaststaat (zie landeninfo). De hierboven aangehaalde bedenkingen omtrent uw beweerde betrokkenheid bij de rellen rond de electriciteitspannes laten bovendien toe om de waarachtigheid van de inhoud van het artikel in bijkomende mate te betwijfelen. Het door u neergelegde medische attest van Dr. (R.) toont aan dat u verschillende littekens hebt, maar stelt verder dat er niets gezegd kan worden over eventuele oorzaken. Ze wijzigen voorgaande vaststellingen dan ook niet. Op de door u neergelegde CD-Rom staat een film waarop te zien is hoe enkele personen een gebouw in brand steken en hoe een massa dan het gebouw bestormd. U bent – zoals u zelf aangaf (gehoor CGVS, p.11) – niet te zien op deze film, waardoor de bewijswaarde ervan in het kader van uw persoonlijk asielrelaas nihil is. Tenslotte legde u twee foto's neer waarop u aan het werk bent in een winkel, een activiteit die door ons niet in twijfel wordt getrokken. U legde geen documenten voor om uw reisweg te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

4.1. Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, hoofdstuk II van Titel II, onder meer de artikelen 48, 49, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het toegevoegd protocol van 31 januari 1967, alsook van de principes van evenredigheid en een goede administratie en het algemeen principe *audi alteram partem*. De bestreden beslissing zou tevens een duidelijke beoordelingsfout bevatten. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing zelf aanhaalt dat hij bij de introductie van zijn asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) om de bijstand van een tolk Pidgin-Engels gevraagd heeft omwille van zijn laaggeschooldheid, “hetgeen ernstig zijn Engels benadeelt”. Hij wijst erop dat hem alle kansen moeten gegeven worden teneinde hem toe te laten zo goed mogelijk weer te geven hetgeen hij beleefd heeft en rekening dient te worden gehouden met het feit dat hij zich reeds in een voldoende traumatiserende situatie bevindt. Verzoeker stelt dat het debat vervalst wordt door van hem te eisen dat hij bijkomende moeite zou moeten doen om zich coherent uit te drukken in een taal die hij nauwelijks

beheerst. Zijn raadsman zou deze onregelmatigheid van in het begin van het verhoor aangehaald hebben. De interviewer zou het verhoor niettegenstaande verzoekers onwennigheid verder gezet hebben in de Engelse taal. Dergelijke houding schaadt in ernstige mate verzoekers rechten en de bestreden beslissing zou betwistbare argumenten gebruiken ter rechtvaardiging hiervan. Verzoeker wijst erop dat hij tot zijn vijftien jaar nog maar in de lagere school zat en daarom zijn studies onderbroken werden, waarna hij in de handel ging werken.

Verzoeker voert aan dat de twee officiële talen in Kameroen het Engels en het Frans zijn, maar dat het Pidgin Engels meer verspreid is en de gewone omgangstaal is, in het bijzonder in dat deel van het land waar hij geboren en opgegroeid is. Volgens hem is hij in elk geval vrij om de taal te kiezen in dewelke hij zich het best kan uitdrukken. Hij stelt dat hij reeds op DVZ communicatiemoeilijkheden ondervond omdat de tolk het Pidgin Engels van Nigeria sprak, een buurland van Kameroen. De Commissaris-generaal had volgens verzoeker alle maatregelen moeten nemen opdat het verhoor zou plaatshebben in aanwezigheid van een tolk Pidgin Engels, overeenkomstig zijn aanvraag.

Met betrekking tot de elektriciteitsproblemen in Kumba en de acties in dit verband, voert verzoeker aan dat het vaststaat dat de problemen zich voordeden sinds 29 oktober 2007 met quasi dagelijkse onderbrekingen van twee tot drie uur, wat de bevolking ergerde en hen op straat stuurde omdat de onderbrekingen een ganse dag duurde, beginnende op 6 en voortgezet op 8 en 9 oktober. Zodoende zou er geen tegenstrijdigheid bestaan tussen verzoekers beweringen en deze in het administratief dossier, maar zou de authenticiteit van de aangehaalde feiten integendeel eerder bevestigd worden.

Verzoeker haalt aan dat de motivering omtrent de volledige naam van de DO irrelevant is gezien hij de voornaam heeft gegeven, welke bovendien niet betwist wordt. Volgens verzoeker zouden weinig mensen zijn familienaam kennen en wordt hij in het algemeen "DO David de Kumba Division" genoemd.

Met betrekking tot de grote studentenmanifestatie van 8 november 2007, merkt verzoeker op dat overeenkomstig het administratief dossier deze optocht werkelijk heeft plaatsgevonden. Verzoeker werpt op dat hem niet uitdrukkelijk gevraagd werd naar details van de manifestatie en rekening moet gehouden worden met het feit dat hij zich uitdrukte in een taal die hij niet beheerste. De afwezigheid van precisie kan moeilijk toegeschreven worden aan verzoeker aangezien dit het gevolg is van zijn handicap met de Engelse taal.

Verzoeker stelt dat men in deze context rekening dient te houden met de aanbevelingen van het UNHCR aangaande de kwetsbare situatie waarin een kandidaat-vluchteling zich bevindt, gelet op de vreemde omgeving en het feit dat hij zijn verhaal dient voor te leggen aan de autoriteiten van een vreemd land, vaak in een taal die niet de zijne is, hetgeen grote moeilijkheden kan veroorzaken, zowel op praktisch als op psychologisch gebied. Deze observaties laten volgens verzoeker toe te begrijpen in welke psychologische toestand hij zich bevindt. De Commissaris-generaal zou een duidelijke beoordelingsfout maken. De motivering van de bestreden beslissing zou uitsluitend berusten op relatieve en betwistbare onwaarschijnlijkheden. De bestreden motivering is volgens verzoeker inadequaet.

Hij voert verder aan dat hem het voordeel van de twijfel moet toegekend worden wanneer geen enkele incoherentie bewezen is in de beslissing.

Verzoeker betoogt dat het woord "wij" in zijn verklaringen omtrent de manifestatie gebruikt wordt om de betogers aan te duiden en niet hem in het bijzonder. Hij herhaalt dat hij niet persoonlijk heeft deelgenomen aan de activiteiten van vandalisme. De verwijten die hem gemaakt worden zouden voortvloeien uit onbegrip.

Ook in deze context dient rekening te worden gehouden met de hoger vermelde psychologische toestand van verzoeker en dient hem het voordeel van de twijfel te worden verleend.

Aangaande zijn identiteitskaart betoogt verzoeker dat het een authentiek document betreft, waarvan de aangeduide afleveringsdatum correct is. Deze datum zou zijn problemen wel voorafgaan.

Verzoeker verwijt de Commissaris-generaal een paradoxale houding ten aanzien van het aangebrachte krantenartikel, waar hij enerzijds Kameroense kranten gebruikt om

tegenstrijdigheden op te zoeken, terwijl hij anderzijds de geloofwaardigheid van dergelijke kranten in twijfel trekt wanneer verzoeker deze gebruikt ter staving van zijn relaas.

Het medisch attest zou verder zonder ernstige redenen verworpen worden.

Verzoeker verwijst naar het werk van J. Hathaway en voert aan dat de onwaarschijnlijkheid van het verhaal van een asielzoeker niet enkel kan voortvloeien uit het constateren van vage verklaringen, maar tegelijkertijd dient te berusten op tegenstrijdigheden en incoherenties die het verhaal ongeloofwaardig maken, hetgeen in dit geval geenszins bewezen zou zijn.

Verzoeker voert aan dat hij een voldoende coherent, volledig en geloofwaardig verhaal heeft weergegeven, waaruit logischerwijze voortvloeit dat zijn vrees voor vervolging gegrond is. Deze vrees voor onmenselijke en vernederende behandelingen stemt volgens hem overeen met de criteria van het Verdrag van Genève.

4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker geeft niet aan op welke wijze artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980 door de bestreden beslissing zou geschonden zijn zodat dit onderdeel van het middel niet dienstig kan worden aangevoerd.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt aangaande zijn reisweg, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor zijn geloofwaardigheid.

Aangaande de aangevoerde vertaalproblemen, merkt de Raad op dat verzoekers raadsman er inderdaad bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) op gewezen heeft dat er een tolk Pidgin-Engels werd gevraagd, zoals tevens het geval was voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ), waarna er gewezen werd op een aantal fouten die zich in het verslag van DVZ zouden bevinden als gevolg van de afwezigheid van de gevraagde tolk, hetgeen blijkt het voormelde wel degelijk door de bestreden beslissing in aanmerking werd genomen. Het gehoor voor het CGVS werd verder gezet met de hulp van de voorziene tolk Engels, waarbij wel degelijk rekening werd gehouden met de gemaakte opmerkingen gezien uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar meermaals aan verzoeker gevraagd heeft of alle vragen duidelijk waren en of hij alles had kunnen zeggen omtrent zijn problemen, waarop verzoeker steeds bevestigend antwoordde (administratief dossier, stuk 3, p.10, 23). Uit het verslag kan tevens worden afgeleid dat het gehoor verder op een normale en vlotte wijze verlopen is. Er kunnen derhalve geen communicatieproblemen omwille van de tolk worden vastgesteld. Verzoeker licht overigens niet concreet toe welke verklaringen niet of verkeerdelijk zouden zijn genoteerd tijdens het gehoor op het CGVS.

De Raad merkt verder op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bevestigde dat alle verklaringen juist waren en het verslag ondertekende nadat het hem voorgelezen werd in het Engels. Er werd hem de kans geboden bijkomende opmerkingen te formuleren, hetgeen hij nagelaten heeft te doen (administratief dossier, stuk 10, "vragenlijst", p.3). Ook bij het afleggen van zijn verklaringen voor DVZ werd verzoeker bijgestaan door een tolk Engels, waarbij hij verklaarde deze tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk (administratief dossier, stuk 10: "verklaring", p.5). Ook deze verklaringen werden hem voorgelezen in het Engels, waarna verzoeker het verslag

aanvaardde door het te ondertekenen (*ibid.*, p.15). Verzoeker verklaarde bovendien dat zijn taal van oorsprong het Engels is (*ibid.*, p.9). Dat hij voor DVZ reeds dezelfde communicatiemoeilijkheden ondervond blijkt derhalve niet uit de vragenlijst of het verslag van zijn relaas aldaar. Zijn *post factum* verklaring voor het CGVS dat het gehoorverslag van DVZ fouten zou bevatten omdat er geen tolk Pidgin-Engels aanwezig was (administratief dossier, stuk 3, p.14) valt overigens moeilijk te rijmen met de argumentatie in het verzoekschrift waarin aangevoerd wordt dat hij bij DVZ wel werd bijgestaan door een tolk Pidgin-Engels, maar moeilijkheden ondervond aangezien deze afkomstig was uit Nigeria in plaats van uit Kameroen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij de bijstand van een tolk Pidgin-Engels gevraagd heeft omdat hij de Engelse taal niet voldoende zou beheersen omwille van zijn laaggeschooldheid, hetgeen een loutere herhaling betreft van zijn eerdere verklaringen, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing terecht aanhaalt dat verzoeker voor het CGVS aangaf dat hij tot de leeftijd van vijftien jaar naar school ging. In de vragenlijst verklaarde verzoeker zelfs tot zijn zeventiende school te hebben gelopen (administratief dossier, stuk 10: "vragenlijst", p.1). Derhalve dient te worden aangenomen dat hij gedurende al deze jaren onderwezen werd in het Engels, één van de officiële talen in Kameroen, waardoor verzoekers stelling dat hij deze taal nauwelijks beheerst weinig aannemelijk is. Waar verzoeker verklaarde analfabeet te zijn, werd door de bestreden beslissing bovendien op pertinente wijze opgemerkt dat hieraan evenmin geloof kan worden gehecht nadat hij de dossierbehandelaar erop wees dat deze een foutieve datum zou genoteerd hebben. Deze motivering wordt in het verzoekschrift niet betwist. De Raad merkt hierbij tevens op dat verzoekers voorgehouden analfabetisme moeilijk te rijmen valt met het profiel van bekende zakenman dat hij zichzelf in zijn verklaringen voor het CGVS toemeet, waarbij hij tevens aangaf dat men hem zou kunnen vragen de massa toe te spreken (administratief dossier, stuk 3, p.12).

Bovenstaande vaststellingen in acht genomen, kunnen de door verzoeker aangevoerde problemen als gevolg van de voorziene tolken niet worden volgehouden.

De Raad merkt op dat de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker meermaals gehoord werd, waarbij hem uitgebreid de kans gegeven werd zijn relaas uiteen te zetten en hem telkens gevraagd werd om mogelijke bijkomende opmerkingen te formuleren. Zoals hoger reeds uiteengezet kunnen de aangevoerde communicatieproblemen niet worden aanvaard, waardoor kan worden aangenomen dat verzoeker op afdoende wijze zijn relaas heeft kunnen weergeven. Er werd hem tevens de mogelijkheid geboden aanvullende stukken neer te leggen gedurende de gehele procedure. Een schending van de hoorplicht kan aldus niet worden volgehouden.

Met betrekking tot de aanleiding van verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst, met name de elektriciteitsproblemen in Kumba en de protesten naar aanleiding daarvan, wordt in het verzoekschrift aangegeven dat het vaststaat dat deze problemen zich voordeden sinds 29 oktober 2007. Dit stemt overeen met de informatie waarop de bestreden beslissing gebaseerd is, doch niet met zijn eerdere verklaringen dat de problemen vanaf 1 november 2007 begonnen (administratief dossier, stuk 3, p.6). Tevens wordt in het verzoekschrift uiteengezet dat de bevolking op straat kwam vanaf zes oktober, voortgezet op acht en negen oktober, waarmee verzoeker waarschijnlijk doelt op zes, acht en negen november, hetgeen evenmin te rijmen valt met zijn eerdere verklaringen dat hij pas op 7 november 2007 samen met enkele zakenmensen uit zijn buurt naar de 'Divisional Officer' (DO) stapte (*ibid.*).

Verzoekers bewering dat slechts weinig mensen de familienaam van deze DO kennen overtuigt geenszins en doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing waar deze terecht opmerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker diens familienaam niet zou kennen, terwijl hij zich tot driemaal toe naar diens woonst zou begeven hebben om een oplossing te vragen voor de problemen. Dient tevens te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat hij de familienaam niet kent van een hooggeplaatste lokale autoriteit als de DO.

Waar verzoeker opmerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat de studentenmanifestatie van 8 november 2007 werkelijk heeft plaatsgevonden, dient te worden opgemerkt dat verzoeker dit studentenprotest in zijn eerdere verklaringen nochtans op 9 november 2007 situeert, waardoor geenszins kan worden aangenomen dat zijn verklaringen ondersteund worden door de informatie in het administratief dossier (stuk 14: "landeninformatie"). Integendeel, de bestreden beslissing merkt terecht op dat uit voormelde informatie blijkt dat de studenten reeds op 7 november 2007 op straat kwamen, waarbij een dertigtal studenten gearresteerd werd. Op 9 november 2007 ontstond er nogmaals protest, hetgeen echter enkel de vrijlating van de daags voorheen opgepakte personen tot doel had aangezien de elektriciteitsproblemen op de campus reeds op 8 november opgelost waren. De problemen in de rest van Kumba, welke verzoeker ertoe zouden aangezet hebben om op 9 november 2007 voor de derde maal naar de DO te stappen, waren overeenkomstig deze informatie bovendien reeds op 7 november 2007 van de baan. Ook verzoekers verklaring dat de politie voor het eerst aanwezig was op 9 november stemt niet overeen met de informatie (administratief dossier, stuk 3, p.11). Deze vaststellingen ondermijnen derhalve op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Zijn argumentatie dat de afwezigheid van precisie hem niet verweten kan worden omwille van de bovenvermelde vertaalproblemen kan niet worden aangenomen. De vaststelling dat verzoeker de rechtstreekse oorzaak van zijn problemen op een moment situeert waarop er volgens de informatie in het administratief dossier, welke overigens door verzoeker niet weerlegd wordt, geen protestacties meer waren, betreft immers geenszins een detail maar raakt de kern van zijn asielaanvraag. De bestreden motivering blijft onverminderd overeind.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen voor het CGVS dat hij niet persoonlijk heeft deelgenomen aan de vernielingen tijdens het protest. Zijn argumentatie dat hij het woord "wij" in zijn verklaringen in de vragenlijst gebruikte om de betogers in het algemeen aan te duiden, zonder hem in het bijzonder te willen vermelden, overtuigt geenszins. De bestreden beslissing merkt terecht op dat uit verzoekers verklaringen in de vragenlijst duidelijk blijkt dat hij actief deelnam aan de geweldplegingen, terwijl hij voor het CGVS aangaf het geweld af te keuren en enkel achteraan in het protest aanwezig bleef om te kijken wat er gebeurde, zodat men hem als zakenman eventueel om uitleg kon vragen. Voor het CGVS verklaarde verzoeker bovendien dat hij besloot toch naar huis terug te keren voordat de groep naar de kantoren van de elektriciteitscentrale trok (ibid., p.13), terwijl hij voorheen stelde: *"Daarna trokken we naar de bureaus van de elektriciteitscentrale en daar brachten we ook veel vernielingen aan (...)"* (administratief dossier, stuk 10: "vragenlijst", p.2). De Raad merkt verder op dat verzoeker eveneens verklaarde dat hij na zijn arrestatie op 20 februari 2008 ondervraagd werd over zijn opdrachtgevers van het aanrichten van de vernielingen, waarbij hij aangaf: *"(...) ik heb dit gewoon gedaan uit woede omdat ik zoveel schade had geleden (...)"*, hetgeen opnieuw wijst op een persoonlijke deelname aan de acties en geenszins op een afkeuring ervan (ibid., p.3).

Dergelijke incoherente verklaringen laten niet toe verder geloof te hechten aan de waarachtigheid van verzoekers relaas.

Verzoeker weerlegt de bestreden motivering niet aangaande zijn vage verklaringen met betrekking tot (i) het aantal personen dat gedood zou zijn tijdens de manifestatie waarbij hij aanwezig was (ii) het aantal gearresteerden (iii) de vraag of de slachtoffers studenten dan wel zakenmannen waren (iv) wie het kantoor van de DO in brand stak (v) wie er op 9 november 2007 zou vrijgelaten zijn (vi) hoeveel personen er bij hem in de cel aanwezig waren (vii) hoeveel personen er samen met hem aan het schoonmaken waren, de dag dat hij kon ontsnappen. Deze motivering, welke pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, wordt derhalve als niet-betwist en vaststaand beschouwd en door de Raad overgenomen.

Verzoekers algemene uiteenzetting aangaande zijn psychologische toestand als gevolg van het feit dat hij zijn verhaal dient voor te leggen aan de autoriteiten van een vreemd land, vormt geenszins een afdoende verschoningsgrond voor de talrijke incoherenties en vaagheden in zijn relaas. Hij maakte nooit eerder melding van mogelijke psychologische problemen en brengt hiervan bovendien geen begin van bewijs bij.

Zoals reeds uiteengezet onder punt 3, kan het voordeel van de twijfel enkel toegekend worden indien men na onderzoek overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, hetgeen gelet op bovenstaande vaststellingen in casu niet het geval is. Tevens kan de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Verzoekers stelling dat volgens Hathaway de onwaarschijnlijkheid van een verhaal niet louter kan voortvloeien uit de vaagheid van verklaringen, maar tevens *dient* te berusten op tegenstrijdigheden die het verhaal ongeloofwaardig maken, is derhalve gebaseerd op een foutieve interpretatie. Hoe dan ook dient te worden geconcludeerd dat verzoekers relaas zowel incoherenties als vage en met publieke informatie strijdige verklaringen bevat, hetgeen zijn geloofwaardigheid ondermijnt.

Aangaande de door hem neergelegde voorlopige identiteitskaart, houdt verzoeker vol dat de aangeduide afleveringsdatum wel degelijk correct is. Hij brengt echter geen concrete elementen aan ter verklaring van de vaststelling dat de initiële datum op dit document gewijzigd werd van 29 november 2007 naar 29 oktober 2007, waardoor de bestreden beslissing zich terecht vragen stelt over de authenticiteit ervan, te meer gezien verzoeker op 29 november 2007 volgens zijn verklaringen nog steeds in detentie verbleef. Deze motivering blijft derhalve staande.

Verder acht de Raad de bestreden beslissing terecht waar deze oordeelt dat het bijgebrachte medisch attest geen uitsluitsel biedt over de oorzaken van de waargenomen littekens, waardoor dit document geenszins een bewijs vormt van verzoekers verklaringen omtrent de mishandelingen tijdens zijn detentie en het derhalve de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet vermag te herstellen.

Tevens wordt terecht besloten dat de authenticiteit van het door verzoeker neergelegde krantenartikel niet vaststaat, gelet op de informatie in het administratief dossier omtrent de mogelijkheid om tegen betaling een artikel in de krant te laten verschijnen (stuk 14: "landeninformatie").

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

5.1. Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij voert aan dat de bestreden beslissing zonder enige uitleg de toepassing van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 weigert, terwijl deze beschikking een afzonderlijk deel is van Hoofdstuk II, Titel II van deze wet en zij bovendien voorwaarden stelt die haar eigen zijn en verschillen van het toestaan van het statuut van vluchteling, zodat de weigering bijzonder gemotiveerd zou moeten zijn.

Uit de bestreden beslissing zouden de redenen waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming geenszins blijken. Verzoeker stelt dat deze beslissing zich baseert op ernstig betwistbare argumenten, hetgeen juridisch onaanvaardbaar is daar zij incompatibel zijn met de vereisten van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de administratieve akten en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

De eventuele weigering van het statuut van vluchteling heeft geenszins automatisch de weigering van de subsidiaire bescherming tot gevolg.

Verzoeker voert aan dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst onmenselijke behandelingen riskeert te ondergaan. Zijn bescherming zou niet gewaarborgd zijn.

5.2. Aangaande de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, kan dienstig verwezen worden naar hetgeen hierover sub 4.2 reeds uiteengezet werd. De bestreden beslissing geeft wel degelijk de redenen weer waarom aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, waarbij terecht wordt aangevoerd dat hij de oorzaak van zijn problemen niet aannemelijk maakt en er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden reëel risico op het lijden van ernstige schade. De Raad stelt vast dat verzoeker thans geen concrete elementen aanbrengt ter staving van zijn vraag om subsidiaire bescherming en ontwaart in het administratief dossier evenmin elementen die

wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Derhalve blijft de bestreden beslissing staande en kan aan verzoeker, de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen mede in acht genomen, de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 18 december 2008 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.